Ч. 212. Середа 5 жовтня (22 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевих соймів. — Загальні збори „Союза австрийских промисловців“. — Кн. Сьвятополк Мирский про положене. — З росийско-япаньскої війни).

В кількох краевих соймах заострили ся в теперішній осінній сесиї відносини так, що наради тих соймів малу дають надію на успішний їх хід. — В ческім соймі німецка обструкция есть в прямій лінії зависимою від ческої обструкциї в парламенті, тому на теперішну соймову сесию нема виглядів на успішну працю. — В моравскім соймі веде ся така сама ческо-німецка борба, а до того перше засїдане унеможливили социялїсти, що занявши ґалєриї, розкинули картки по сали з домаганями социяльного і економічного значіня. Хотяй би ся социялїстична демонстрация була і хвилевою, то всеж таки она не причинить ся до злагодженя тамошних відносин в соймі. — В дальматиньскім соймі спір з намістником бар. Гандлем довів до того, що настійчиво взивають хорватских послів до опущеня сойму. — В Каринтиї Словінцї рішені ставити завзятий опір німецкій перевазї, а в Істриї так само підносять протест против майоризациї зі сторони Італїянців і против нехтованя словіньскої мови в соймі тамошним краевим маршалком. — Навіть в Стириї заносить ся на завзяті борби в соймі в виду того, що сего року перший раз увійдуть до сойму посли з загальної куриї в наслїдок довголїтних домагань социялїстів. — Вкінци в шлескім соймі заколот збільшив ся через послїдне міністерске розпорядженє в справі ческих і польских паралельок учительскої семинариї, яке Нїмцї уважають нарушенем свого „стану посїданя“ і компетенциї сойму.

Передвчера відбули ся у Відни загальні збори „Союза австрийских промисловців“. На тих зборах промавляв між иншими і п. Президент міністрів др. Кербер. Між иншими сказав бесїдник, що правительство мимо всяких трудностий старае ся ослабити злі наслїдки теперішного стану річий в Австриї і особливо на економічнім поли здержати спустошеня. Правительство буде й дальше підпирати промисл, а також супротив народностий остане безсторонним. На всякий случай буде оно дбати про економічні інтереси; а коли парлямент знов не буде міг сповняти своїх обовязків, правительство на цілій лінії поступувати буде з тим більшою рішучостию. Не допустимо — сказав бесїдник — до критичного стану в промислї, до зубожіня рільництва анї до упадку торговлї. До полїтичної кризи, за котру не на нас спадае вина, не повинна прилучати ся ще й економічна катастрофа, за котру звалено би одвічальність на час.

Новий росийский міністер для внутрішних справ кн. Сьвятополк-Мирский приняв кореспондента берлиньского „Lokal-Anzeiger-а“. Після донесеня того кореспондента кн. Мирский заявив ся за сердечним порозумінем між Росиею а Німеччиною, котру назвав „традицийним другом“ росийскої імпериї. Особливо тепер потрібне тїсне співдїлане, бо на Азийскім Всходї Росия боре ся тепер з ворогом, що загрожуе цілій Европі. Що до війни то кн. Мирский віщуе єї рішучий поворот в користь Росиї, коли балтийска фльота стане на водах Азиї. Також многообіцюючим і користним есть вибір ґен. Ґріппенберґа вождом т. зв. II армії. Війна потреває однак ще довго. В справі національного питаня в Росиї, міністер есть за росийскою державною національностию а поза тим запевняе, що всім народам Росиї дасть полекші. Також дасть міністер більшу свободу прасї, але не повну, бо на те Росия ще не дозріла.

З поля війни у Всхідній Азиї нема й нинї нїяких важнїйших вістий. Донесеня анґлїйских кореспондентів, що під Мукденом мала вже перед кількома днями розпочати ся велика битва, показали ся неправдивими, як не-

Родинна драма.

(З росийского — Антона Чехова).

Поспішним поїздом, що ішов з Петербурга до Москви, їхав в віддїлї для курячих молодий поручник Клїмов. Напротив него сидів старший вже чоловік, з острими чертами лиця, що зраджували моряка. Він виглядав на заможного Чудина або Шведа, курив цілу дорогу безнастанно люльку і раз пораз повтаряв тим самим голосом:

— Га, ви офіцир! І я маю брата офіциром, але він при маринарцї... Так, він есть офіциром маринарки і служить в Кронштадї. Чого ви їдете до Москви?

— Я там служу.

— Га, а ви жонаті?

— Нї, я живу з тїткою і сестрою.

— Мій брат також офіцир, моряк, але він жонатий, мае жінку і трое дїтий. Га!

Чудин усьміхав ся чогось дурновато, сказав свое „га!“ і знов курив з своеї смердячої люльки. Клїмов був якийсь не свій, єму було тяжко відповідати на питаня свого сусїда з противка і він став почувати правдиву ненависть до Чудина. Він роздумував над тим, як би то було хорошо, колиб він міг вирвати Чудинови з рук его смердячу люльку і кинути єї під лавку, а самого его нагнати на чотири вітри.

„Обридливий нарід ті Чуди і.... Греки — погадав Клїмов. — Непотрібний, нї до чого не здалий, обридливий нарід. Они займають лиш маленький кусок землї на сьвітї. Взагалї пощо они жиють?“

І гадка о Чудах і Греках викликала в цілім его тїлї дивний несмак. Аби мати якесь порівнане, силував ся гадати о Французах і Італїянцях, але згадка на ті народи викликувала лиш в его голові види катаринкарів, якихсь женщин і олїйних образів, що висїли у его тїтки дома над комодою.

Одним словом, молодий офіцир чув, що єму щось хибуе. Руки і ноги не могли найти собі місця на софі, хоч она цїла стояла до его розпорядимости; в устах мав якийсь сухаволипкий смак, его голову наповняла, здавалось, густа мрака. Єго гадки ворушились не лиш в голові, але й поза нею, они протискали ся поміж ваґонові сидженя і снували ся поміж окружених нічною мракою людий. Крізь той хаос в голові чув шум людских голосів як у снї, туркіт колїс і траскіт зачинюваних дверий. Звуки дзвінків, свиставки кондукторів, ходжене публики по перонї і по ваґонах повторялось для Клїмова частїйше як звичайно. Час скоро летїв, а мимо того видавалось єму, немов би що мінути задержував ся поїзд на стациї і кождої хвилї — здавалось — чув звучний голос: „Готова почта?“ і відповідь: „Готова!“

Відтак здавалось єму, що кондуктор за часто входить до ваґона, аби поглянути на термометер, що гук ідучих з противної сторони поїздів і гуркіт на мостах не мае кінця. Шум, пронимаючий голос свиставки, Чудин, дим з тютюну — всьо то злило ся разом в дивні, мрачні, неясні образи, яких здоровий чоловік навіть не в силї зрозуміти, а які всї разом пригнїтали Клїмова мов гора. В страшній муцї підносив від часу до часу тяжку голову, поглядів на лямпу, в котрої проміних кружили тїни і якісь дивні пятна, хотів просити води, але засхлий язик не міг вже здобути ся на нїяку відповідь на питаня Чудина. Хотів вигіднїйше уложити ся і задрімати, але то не удались єму; Чудин засипляв кілька разів, будив ся, потягнув кілька разів з своеї люльки, обертав ся до молодого офіцира, сказав свое „га!“ і знов засипляв, а ноги поручника не могли в нїякий спосіб найти на софі вигідного положеня і перед его очима танцювали все і все зловіщі, грізні тїни і пятна.

В Сїрові вийшов з ваґона, аби напити ся води. Бачив людий, що сидїли за столами і поспішно їли.

— Ах, як можуть они їсти! — гадав собі і силував ся не вдихати, воздуха, що заносив печеним мясом та не дивити ся на жовавочі уста — то всьо було для него страшне, противне і викликувало млости.

Якась хороша панї голосно розмавляла з одним офіциром в червонім мундурі; она засьміяла ся і показала при тім свої пречудні білі зуби; той сьміх, ті зуби і сама панї зробили на Клїмова таке саме враженє, як всї ті люди, що їли смажені котлети. Він не міг зрозуміти, як офіцир в червонім уніформі може сидїти коло панї і глядїти на єї здорове, усьміхнене лице.

Напившись води, вернув назад до ваґона; Чудин сидів на своїм місци і курив. Єго

правдивою показує ся взагалї більша половина того всього, що про ту війну пишуть. Так на пр. дїє ся з Порт Артуром. Японцї не оголошують нїяких урядових вістий анї о своїх заходах анї о успіхах або стратах; а блькада твердинї єсть так строга, що відтам не дістане ся вістка, котра могла би напевно заслугувати на віру. Все, що сьвіт довідує ся, опирає ся лише на оповіданях осіб, що приїздять з Порту Артура до Чіфу; а ті особи, звичайно Хінцї та жінки, зовсім не розуміють ся на воєнних справах та повторяють лише те, що зачули від других, котрі також не богато можуть знати. Відси походить пр., що так часто довідуємо ся про здобуті Японцями „форти", хоч то не можуть бути форти, бо, коли би так було, то Японцї давно вже мали би в своїх руках більше фортів, нїж їх всїх в Порт Артурі; очивидно, що леда насип, леда окіп, дістає в тих оповіданях назву форту. Одно лише можна вгадувати, що положенє твердинї не мусить ще бути безнадійне, скоро російска фльота сидить доси в пристани і не робить заходів, щоби звідтам видістати ся або до Владивостока або до якої неутральної пристани.

Новинки.

Львів дня 4-го жовтня 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував директора самбірскої гімназиї дра Франца Томашевского директором гімназиї ім. Франца Йосифа (III) у Львові, а професора V гімназиї у Львові, Йосифа Шафрана, директором гімназиї в Самборі. — Ц. к. Міністерство торговлї іменувало гімназияльних абітурієнтів: Льва Самоквича, Окт. Гірнього, Бониф. Вербицкого і Йос. Оконьского рахунковими практикантами при дирекциї почт і телеґрафів у Львові.

— **Торжественні богослуженя** відбули ся нинї у всїх трех львівских катедрах з нагоди імении Є. В. Цїсаря. В богослуженях взяли участь соймові посли, представителї всїх властий державних, войскових і автономічних та молодїж шкільна, увільнена від шкільної науки. У всїх трех катедрах правили богослуженя архієпископи.

— **Самоубийство.** В одній з комнат гостиницї Ад. Ванка при ул. Зибликевича у Львові вібдобрав собі вчера рано житє вистрілом з револьвера 30-лїтний пекарский челядник Мих. Сливиньский. Причина самоубийства незвістна.

— **Огні.** З Настасова, в тернопільскім повітї, пишуть нам: Дня 27 вересня на Воздвиженє Ч. Хреста, підчас богослуженя в церкві вибух огонь в подвірю Івана Ткача і при сильнім вітрі в кількох мінутах розкинув ся на три улицї. Помимо того що було 3 сикавки власні, а 10 із сусїдних сїл, ратунок був неможливий. Згоріло 97 будинків і всї запаси збіжа тогорічного, а 39 родин зістало без даху і хлїба. Загальна шкода виносить 52.458 корон, а обезпечених було 12 загород на 10.000 К. В замкненій хатї Ксеньки Пиндуса, котра вже догарала, знаходила ся дитина, а мати ще була в церкві. Дитину ту виратував з нараженем власного житя старий чоловік Ількo Павуляк через вибите вікно. З молодих нїхто не поважив ся влїзти в горіючу хату. — З Рогатина пишуть: В суботу дня 1 с. м. в ночи коло 1-ої години вибух страшний пожар в селї Залипю коло Рогатина і в коротким часї знищив близько 40 загород. З пожертвованем працювала рогатиньска сторожа пожарна, котрій удало ся огонь спинити. Між стражниками визначив ся Франц Козачок, котрий з нараженем власного житя виратував з горіючої хати дитину. Погоріли всї ті самі хати, що упали жертвою пожару тамтого року. Всї погорільцї були обезпечені.

— **Школа для материй.** Число наукових заведень для старших в Парижи побільшає ся сеї осени великою школою для материй, заснованою на взір такої школи в Бордо. Цїль школи — дати матерям змогу познакомити ся з обовязками материй і жінок, опертими на наукових основах, дати слухачкам практичні відомости що до вихованя дїтий і ин. Попри те школа буде учити домової господарки, вареня і т. д. На учителїв тої школи покликано найлїпших француских лїкарів і учених. При школї засновано практичний виховуючий дім, взірцеве родинне господарство, дївочу кухню, інститут для дїточих забав. Взагалї нова школа буде зладжена взірцево і є по своїй широкій проґрамі першим заведенем того рода в сьвітї.

— **Ювилей дзвонів.** Тисяч пятьсот лїт минуло від часу, як з церковних веж відізвали ся перший раз дзвони. Перші християни зовсїм не знали дзвонів. На богослуженя скликували людий голосним кликом, калаталами або молотками, як тепер жиди. Перший дзвін відозвав ся в р. 404 на вежи церкви в Нолї в Італїї. На думку завести прийшов єпископ Павлїн, взяв собі до сего взорець із цьвітів, званих тепер дзвінками і конвалїями. Доки загалом заведено дзвони, минуло ще богато лїт, аж папа Савінїян в р. 590 завів їх по всїх церквах римских. І єму першому дзвонили дзвони на похоронах.

— **Старинне цминтарище.** Коло села Білобоки, в перенорскім повітї, найдено при дренованю землї гляняні посудини. Робітники не розуміючи ся на тім, порозбивали їх на дрібні кусї. Про те дізнав ся ординат кн. Андрій Любомирский і догадуючи ся, що то мусять бути якісь старинні посудини, запросив доцента д-ра Гадачка зі Львова, аби оглянув терен. Др. Гадачек провірив, що на тім місци було старе цминтарище, де палено тїла померших і закопувано попіл в урнах. З вигляду урн і орнаментики можна догадувати ся, що се цминтарище походить десь з часів на 1000 лїт перед Христом.

† **Померли:** О. Григорий Кантемир, греко-православний архипрезвитер і декан путилївский, парох в Розтоках на Буковинї, дня 28 м. м., в 77 роцї житя, а 52-ім сьвященьства; — Людвик Мацюльский, професор реальної школи в Тернополи, в 60-ім роцї житя.

люлька цмокала і хлюпала як діравий кальош на дощи.

— Га! — дивував ся Чудин. — То яка стация?

— Не знаю — відповів Клїмов, простягаючись на софі і затискаючи сильно уста, аби не вдихати гризучого тютюневого диму.

— А в Твери коли будемо?

— Не знаю.... Простіть я.... я не можу відповідати. Я хорий, перестудив ся нинї.

Чудин витряс люльку о раму вікна і почав говорити о своїм братї, офіцирі маринарки. Клїмов не слухав єго більше, з тугою гадав о своїм мягкім, вигіднім ліжку дома, о карафцї студеної води, о своїй сестрі Катї, що уміла єго все так ніжно втихомирити, так добре постелити і подавала єму все сьвіжої води, коли лиш захотїв. Мимохіть мусїв усьміхнути ся, коли пригадав собі на служачого, вояка Павла, котрий знимав з свого пана тяжкі, гнетучі чоботи і ставляв коло него на ніч воду. Клїмову здаєть ся, що єго подужане завизсить лиш від того, щоби положити ся у своє власне ліжко і напити ся склянку студеної води — тоді він певне попаде у покріпляючий і здоровий сон і біль голови уступить.

— Готова почта? — чути здалека глухий голос.

— Готова! — відповідає бас коло самого ваґонового вікна.

Час утїкав, спішив, біг як вітер, а все таки здавало ся, що дзвоненє, свист і стациї не будуть мати кінця. Клїмов обернув ся в розпуцї лицем до стіни, схопив голову в руки і почав знов думати о сестрі Катї і о служачім Павлї, але сестра і Павло злили ся з мрачними образами, стали неясні і щезли. Єго горячий віддих відбивав ся від стіни ваґона і палив єго в лице, єго ноги лежали невигідно, з вікна тягнуло зимно по плечех, однако хоч єго положенє було дуже зле і томляче, не хотів єго більше змінити.... Ним заволоділа тяжка, пригнїтаюча лїнивість і спутала всї єго члени.

Коли він вкінци зважив ся віднести голову, було вже у ваґонї цїлком ясно. Подорожні натягали на себе футра і вставали. Поїзд задержав ся. Зелїзничі послугачі у білих запасках і з бляшками на шапках обступили подорожних і позабирали їх куфри. Клїмов надїв на себе також футро і без думки вийшов з воза за иншими, але єму здавало ся, немов би замість него вийшов з ваґона хто инший, цїлком чужий і він чув, як разом з ним ішли єго горячка, спрага і ті грізні образи, що не дали єму цїлу ніч прижмурити ока. Махінально відобрав свої пакунки і найняв фіякра. Фіякер зажадав від него на Поворску улицю рубля і двайцять пять копійок. Клїмов не торгував ся і не кажучи нї слова, сїв на санки. Ріжницю між числами ще піймав, але гроші не мали вже для него нїякої вартости.

Дома приймила єго тїтка і сестра Катя, вісїмнайцятьлїтна дївчина. Катя держала в руках оловець і зшиток і він пригадав собі, що она приготовляє ся до учительского іспиту. Не відповідаючи на питаня і привіти рідні, перейшов без думки всї комнати, холодячи ся хустиною, а коли дійшов до свого ліжка, упав безсильно на подушки. Чудин, червоний униформ, панї з білими зубами, запах печеного мяса, мрачні пятна цїлком займили єго ум, він вже не знав, де він і не чув крику наполоханої тїтки і сестри.

Прийшовши до себе, побачив, що лежить роздїтий в своїм ліжку, що коло него стоїть карафка води і Павло, але не чув ся нї лїпше, нї вигіднїйше, анї не було єму холоднїйше. Руки і ноги не могли так як і перше найти відповідного положеня, язик прилип до піднебіня і він все ще чув як скварчала люлька Чудина.... Коло ліжка зараз коло Павла порушав ся грубий, чорнобородий лїкар.

— Нічого, нічого, молодче! — бурмотів лїкар. — Прекрасно, прекрасно!... Тек, тек!

Лїкар мав привичку називати Клїмова молодцем і вимавляти замість „так" — „тек".

— Тек, тек, тек.... Знаменито, молодче.... Не тратити надїї.

Скора, безперериввна бесїда лїкаря, єго дужа стать та слово „молодче" розгнївали Клїмова.

— Чому ви називаєте мене молодцем? — спитав. — Яка сьміливість! До чорта!

І він напудив ся сам свого голосу. Той голос був такий сухий, слабий, дивний, що він не міг єго пізнати.

— Знаменито, знаменито — бурмотів лїкар, не обиджуючись. — Не треба сердити ся.... Тек, тек...

А час минав дома так само страшно скоро, як перед тим у ваґонї.... Сьвітло денне в спальни перемінило ся нагле в сумерк. Лїкар здавало ся не відступав від ліжка і заєдно повтаряв своє „тек, тек, тек". Спальню оживляли заєдно якісь люди. Був там Павло, Чудин, штабовий капітан Ярошевич, фельвебель Максименко, червоний униформ, панї з білими зубами, лїкар. Всї ті люди говорили, розкладали руками, курили, їли. Раз при сьвітлї дня побачив Клїмов полкового сьвященика о. Александра, що в ризах, з требником в руках стояв перед єго ліжком і говорив щось так поважно, що Клїмов доси ще того нї не бачив нї не чув. Поручник пригадав собі, що о. Александер звичайно називав в жартї всїх католицких офіцирів ляхами; він хотїв єго розсьмішити і крикнув:

— Батюшко, лях Ярошевич утїк до лїса!

Але о. Александер, чоловік, що звичайно любив сьміяти ся і був веселий, не розсьміяв ся сим разом, але став ще поважнїйшим і перехрестив Клїмова. — В ночи змінялі ся заєдно дві тїни. То була тїтка і сестра. Тїнь сестри вклякала і молила ся; она молила ся перед образом, схилила ся в шир́ій молитві а на стінї схиляла ся рівночасно єї темна тїнь, так що здавало ся, немов би то молили ся дві тїни. — В комнатї чути було заєдно печене мясо, тютюневий дим з люльки Чудина, а раз почув він навіть острий запах ладану. Єго так сильно замлоїло, що він почав кричати:

— Ладан! Винесїть ладан!

Нїхто не відповів єму. Чути було лиш далекий спів сьвящеників і кроки людий на сходах.

Коли Клїмов обудив ся з своєї непритомности, не було нікого в комнатї. Поранне

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в виді переписних листків в 10 родах по цїні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму ціль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 4 жовтня. Wiener Ztg. оголошує уступленє намістника Триесту ґр. Ґоеса і відзначенє его ордером зелїзної корони I. кляси. На его місце іменований дотеперішний президент Буковини кн. Конрад Гогенльоге, а президентом Буковини міністеряльний радник і шеф президияльного бюра в міністерстві внутрішних справ др. Октавіян Бляйлєбен.

Токіо 4 жовтня. (Бюро Райтера). Департамент маринарки доносить: Российский парохід занятий нищенем мін при вїздї до Порт Артура, наткнувшись на міну вилетів у воздух. Вість, немов би япаньский кружляк наїхав на міну на північ від Ляотешаи і затонув, есть неправдива.

Відень 4 жовтня. З Петербурга телеґрафують до Neue fr. Presse, що цар іменував Куропаткина начальним вождом цїлої российскої армії в Азиї всхідній. З двох армій, над котрими буде мати начальну команду, буде доводити одною ґен. Лїневич, а другою ґен. Ґрипенберґ. Алексієв полишить ся дальше на своїм становищи, але его власть буде обмежена виключно до цивільних справ.

Берлин 4 жовтня. „Berliner Tageblatt“ довідує ся від свого кореспондента з Мукдену слїдуючих подробиць. Стан здоровля российских войск добрий, богато недужих, ранених і мародерів вернуло вже назад до чинної служби. Российскі баталїони тепер сильнїйші, як були під Ляояном. Цїла армія стоїть ще нерозділена під приказами Куропаткіна. Хінцї покинули свої оселї лежачі на всхід і полудне від Мукдену, бо побоюють ся наближаючих ся борб. Японцї укріплюють сильно свої становища і приготовлюють в Ляонї і Гайченї зимові кватири. В битві під Ляояном мали они що найбільше 10 дивізий разом з резервовими бриґадами, отже 240 тисяч людий. В послїдних кількох тижднях надійшли з полудня війска до Ляояну. Японцї ждуть також на підкріпленя, коли упаде Порт Артур.

Льондон 4 жовтня. „Daily Chronicle“ доносить, що в суботу під Порт Артуром заключено розем, аби обі сторони могли похоронити убитих. По укінченю похоронів Японцї розпочали на ново бомбардоване Порт Артура з попереднім завзятєм.

Льондон 4 жовтня. Кореспондент Бюра Райтера доносить з головної кватири з Мукдену: Здаєть ся, що висунені наперед японьскі відділи коло Янтай і Пенсійту зачинають порушати ся наперед. Японцї займають менше більше ті самі позициї, які мали дня 25 вересня, лише тепер скріпляють їх, аби поновити пробу, яку зробили під Ляояном. Що день привозять ранених до Мукдену.

сонце вдерало ся кріз вікно і спущені занавіси, а є о дрожачий, тонкий ніжний промінь відбивав ся ріжними красками в карафцї з водою. Чути було туркіт колїс, отже на улици не було снїгу. Поручник приглядав ся сонїчній стрілї, знаній собі обстанї, дверям і він перший раз засьміяв ся. Єго груди, его тїло затремтїло в сїм солодкім, щасливім веселім сьміху. Цїле его єство від пят до голови проникло несказане, безконечне чувство щастя, сильна охота до житя, яку певне мусїв відчувати перший чоловік, коли сотворений витав перший раз сьвіт.

Клїмову хотїло ся тепер руху, людей, голосів. Єго тїло лежало непорушно простягнене, лиш руки порушали ся, але він того й не замічав, цїлу его увагу займали лиш дрібницї Він тїшив ся своїм віддиханем, сьміхом, тїшив ся, що бачить карафку з водою, стелю, дрожачий промінь сонця, тоненький шнурок від занавіси. Сьвіт Божий видавсь єму навіть в рамцях тої малої комнатки красним, ріжнородним, великим. Коли прийшов лїкар, гадав поручник над тим, яка то хороша наука — медицина, який той лїкар милий і симпатичний і які люди добрі і любі.

— Тек.... тек.... говорив лїкар. — Знаменито, знаменито.... Тепер ми вже здорові.... Тек.... тек....

Поручник слухав і весело усьміхав ся. Він пригадав собі Чудина, паню з білими зубами, запах печеного мяса і в нім обудила ся охота курити і їсти.

— Доктор — сказав — велїть менї дати крихту хлїба з солию і.... і сардинку.

Лїкар видав приказ, Павло не добре дочув і не приніс хлїба. Поручник не стерпів, що его бажане не заспокоєно зараз і почав плакати як мала дитина.

— Дитинонька — сьміяв ся лїкар. — Мамо....о....о!

Клїмов і собі розсьміяв ся і коли лїкар відійшов, твердо заспав. Обудив ся з такою самою радостию і чувством щастя як перше. Коло ліжка сидїла тїтка.

— А тїтка — утїшив ся. — Що менї було?

— Тиф.

— Он що. А тепер менї добре, дуже добре. Де Катя?

— Нема дома. Імовірно пішла з іспиту до кого.

Сказавши то, стара женщина схилила ся над своєю панчохою; єї уста дрожали, она відвернула ся і розплакала ся. В надмірнім жалю забула на заборону лїкаря і скрикнула:

— Ах, Катя, Катя! Нема нашого ангела! Нема!

Она випустила панчоху з рук, відтак нахилила ся над ліжком і в тій хвили зсунувся їй чипець з голови. Клїмов дивив ся з зачудованем на єї сиве волосе, він єї не розумів, відтак налякав ся і спитав:

— А деж она, тїтко?

Стара жінка забула в своїй розпуцї, що не вільно їй того говорити Клїмову, она цїлком піддала ся жалеви і сказала:

— Заразилась від тебе тифом і.... і умерла. Перед трема днями похоронили.

Та гірка, несподївана новина, продерла ся нагле до сьвідомости Клїмова, однако як і не болюча она була, не могла убити в нім радістного чувства будячого ся житя. Поручник плакав, сьміяв ся і почав нарікати, що не дають єму їсти.

Доперва по вісьмох днях, коли він в халатї, опертий на рамени Павла, приступив до вікна і подивив ся на захмарене небо та почув неприємний бренькіт старих шин, що їх улицею перевожено, почало ся его серце судорожно стискати, він зaридав і опер чоло о раму вікна.

— Який я нещастний — шептав. — Боже, який нещастний.

І радість уступила перед сумним чувством самоти: гадкою безповоротної страти.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора. Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

***Молитвенник народний** 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Рiздвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р. Джонатан** Свіфт. Подорож Ґулівера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ порученяй до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі“ від огню. Членьский уділ 50 К можна вложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра“.

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродійні цїли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Уділи	**109.835 К**	**Цінні папери льоковані в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Єзерским
в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Набути можна у
Антона Хойнацкого

Аптика в Королївцї
В. АЛЄРГАНДА
поручає
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцїлющійших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всіх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в літнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).